

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

Aunque se vista de Ceda, la mona mona se queda.

(Refrany popular castellà)

La bandera catalana és considerada subversiva. Si la poseu al balcó, us la fan treure.

Editorials

La Casa del Poble

Continua sense resoldre's, malgrat les repetides promeses de l'energic i excelentíssim senyor Portela Valladares, ministre de Governació d'allò més republicà —el qual

la situació dels estatges polítics, sindicals, culturals, etcètera, especialment els de la classe obrera, que es troben clausurats a conseqüència dels fets d'octubre. Entre aquests hi ha la Casa del Poble de Barcelona, dels carrers Primer de Maig i Rull, en la qual hi havia les oficines centrals de totes les nostres organitzacions.

etc., i per ara no han dit enlloc que hi hagués responsabilitats per a aquelles entitats, després de les que ja es substancien contra alguns camarades que van processar, i en particular contra el President de la U. S. C., company Comorera.

Més d'una vegada, àdhuc quan mantenien encara l'estat de guerra, ens han promès com a cosa imminent la reobertura d'aquell local. L'autoritat militar i la judicial hi convenen. El darrer cop, el senyor Azcárraga, com a secretari de la Conselleria de Governació, ens va dir que hi havia informació favorable, però que no s'atrevien a resoldre esperant que amb el nou Govern —era abans de l'última crisi— no menarien governador general definitiu i ell decidiria. Però el nomenament ha quedat per fer, i la Casa del Poble continua tancada.

Aquesta situació no és lògica. Si hi ha entitats domiciliades allí que continuen actuant legalment en altres locals; per què no poden tornar a instal·lar-se a llur domicili? El nostre setmanari també apareix complint tots els requisits legals i a més els que imposa la situació actual. Per què, doncs, no pot continuar al seu antic estatge, i disposar del nostre arxíu administratiu i de redacció, en el qual no pot haver-hi evidències de matèria delictiva de cap mena? Ara només se'n irroguen perjudicis, que expliquen en part les dificultats que sofreix la nostra publicació. També és inútil, per no dir nociu, mantenir tancats serveis comuns com la magnífica Biblioteca de la Casa del Poble, la perqueruaria, el cafè i altres. En últim cas, podrien mantenir clausurades les secretaries que els interessin, però no és explicable prolongar una clausura general que perjudica entitats ben diverses i serveis d'interès general.

Per a una gran massa obrera barcelonina, afiliada o no a la U. S. C., la Casa del Poble del carrer Primer de Maig serà sempre, tancada o oberta, la llar de tots. Tant si mantenen com si no la suspensió, espiritualment la casa buida continua essent plena cada vespre d'una multitud remorosa.

Quan hi podem tornar materialment, aquell desordre d'ara serà ordenat en poques hores per l'entusiasme de tots. Mentrestant, no serveix de gran cosa tancar la llar, ni tancar-nos a nosaltres, perquè portem a dins el mateix pensament i el propagem com abans. I, en passar per davant les portes segellades o en recordar-les de lluny, centenars i milers de treballadors veuen onegar damunt l'ample balcó la bandera que arrencaren del pal buit.

Els advocats defensors

A Catalunya i a tot arreu, després del moviment d'octubre, hi ha hagut una gran quantitat d'avocats —molts d'ells companys nostres— que han treballat amb desinterès exemplar i sovint han obtingut resultats notables a favor dels perseguits per aquells fets. L'obra d'aquests companys era difícil, en moments de passió i havent de defensar davant l'autoritat militar, i si no obtenien resultats millors sovint era perquè materialment hauria estat impossible. Però llur esforç no ha estat mai inútil, i honora de debò la toga que vesteixen donant-hi un sentit autèntic. I, encara, no s'ha pas limitat aquest esforç a defensar individus, sinó que ha arribat a l'acció col·lectiva d'ajuda als empresonats i a començar d'organitzar la campanya —quan semblava, encara, tan prematura!— a favor de l'amnistia.

Per a tots aquests lletrats, tant si són companys nostres d'idees com si tenen idees distintes, la nostra salutació, i el nostre encoratjament a prosseguir, fins a completarla, llur obra intel·ligent i sensible a favor d'una causa humana. Poden estar segurs de trobar llur premi —únic, potser—, més que en les nostres pobres paraules, en l'agraïment pregon que hauran deixat en el record de tantes víctimes, les quals evocaran tota la vida amb emoció el nom de llur defensor.

Al costat, però, d'aquesta obra benemèrita que és en general la dels defensors, també —i ja comença d'ésser hora de consignar-ho— s'ha donat algun cas de simple arribisme i àdhuc de coses pitjors. Des del lletrat —jove o vell, tant se val— que aspirava només a fer-se un reclam a costa de dolors aliens, i prenien aporositament la defensa d'un grup nombrosíssim de processats per a després no ocupar-se'n

Democràcia socialista

La Democràcia té tres virtuts fonamentals: selecció, organització, control. Per ésser fructífera, ha d'eleva la massa a les aristarquies —algú la defineix fa temps com «una progressiva aristocratització de la massa»— i ensens efectuar el procés invers: extraure aquestes de la massa, emmenar i endegar les altes vocacions. Després li cal estructurar eficientment les seleccions suscidades, i mantenir-les tothora sola el jou feund de la sanció moral de la pròpia massa.

Tota limitació de qualsevol ordre és bàsicament antidemocràtica. La República ideal que concebem situa els homes en un pla de veritable igualtat davant els organismes col·lectius i davant els camins del viure. En l'escola primer i en la societat després, cap camí no pot ésser barrat a l'home per jerarquies artificioses, per dogmes estantíssims, per transitoris diferències econòmiques. L'única jerarquia eternal serà la de l'Intel·lecte; no dona dret, però, a gaudir privilegis, i pot ésser demostrada únicament «a posteriori», per l'actiu dels serveis que hagi prestat a l'agrupament dels homes.

Una aristocràcia en plena florida cultural pot fornir durant un temps una selecció feunda. La seva tasca, però, serà nul·la mentre no s'incorpori al patrimoni anímic de les multituds. Només una república lliberna, que desfermi les traves seculars que limiten l'acció de l'home, pot anar renovant pràcticament i d'una manera indefinida els nuclis superiors dirigents.

Una democràcia autèntica tindrà forçosament una base federal. Només l'economia, imprescindiblement centralitzada en una societat justa, pot escapar a la regla de les autonomies múltiples. El marxisme econòmic, però, no impedirà gens —a desgrat de certs marxistes ultrancers— la federació política. Marx i els seus no han dit mai que la política depengués «directament i immediatament» de l'economia.

Cap càrrec no serà vitalici en la democràcia autèntica. Cap investidura no tindrà pòrpus. Com Pi i Margall, el ciutadà honest no sollicita mai representacions, però si les hi donen accepta i compleix com cal, declinant justament i bella la inaniat dels honors. Final ja la tasca, es reintegra de nou a les activitats privades, i prossegueix la noble intervenció fiscalitzant l'obra dels seus successors.

La democràcia, que és el règim polític més complex i més perfecte fins ara, necessita més que cap altre règim les seleccions dirigents. Els recursos delicadíssims del regiment popular necessiten homes experts.

La democràcia — justa en la fórmula, injusta de vegades en les aplicacions — necessita el complement del Socialisme per esdevenir finalment perfecta, en la pobre mesura de l'home...

GRANIER-BARRERA

Passat per la Censura

Un altre llibre sobre Rússia

JOSEP M. TALLADA. L'organització econòmica a la Rússia soviètica, amb pròleg de M. Vidal i Guardiola. Barcelona, 1935.

Per a una d'aquelles contradiccions tan freqüents en la vida real, Josep M. Tallada, que per la seva professió de director de banca sembla que hauria d'ésser un dels més intrínsecs defensors del règim capitalista, resulta un dels homes de la Lliga més comprensius i tolerants, i sens dubte un dels pocs autènticament documentats sobre qüestions econòmiques i socials.

No vulgui deduir el lector de l'afirmació precedent que el llibre de Tallada que comentem és un estudi imparcial i totalment objectiu, però sí que resulta de bon llegir, tot i discrepant contínuament de les afirmacions fetes per l'autor, i especialment si es compara amb l'entrada de cavall sicilià que representa el pròleg de Vidal i Guardiola, al qual no podriem aplicar l'elogi de relativa objectivitat que dediquem al seu company de partit.

Fa, en efecte, Vidal i Guardiola, en el pròleg esmentat, un enfilat de preguntes, que el sol fet de plantejar-les pressuposa un desconeixement total dels fonaments del socialisme. I tan obligat que hauria d'ésser el coneixement d'una doctrina per a combatre-la amb el braó amb què sap fer-ho el nostre prologuista Vegeu, com a mostra, un dels paràgrafs del pròleg:

«La il·lusió russa no és el comunisme de guerra ni la NEP. És l'anàrquisme socialisme constructiu de Stalin. ¿Socialisme pur? No. Bastant pur en els principis, però ple de transaccions en els detalls. Pur en el principi de suprimir les rendes diferencials del capitalisme i l'apropiació individual de les plus-vaues socials; ple de transaccions, però tal com conserva el diner (de difícilíssima incorporació als sistemes monetaris internacionals). L'estatí (26 milions de depositants tenen estalviats 1.050.000.000 rubles, promedi modestíssim). L'interès del capital (si bé reduït gairebé exclusivament als emprèstis d'Estat, més o menys voluntaris), i tantes altres institucions del capitalisme, i per tal com no sols respecta importants residus de propietat privada, sinó que en crea de nous, sense exceptuar els mitjans de producció, com l'hort, les vaques, les porcs i les gallines dels membres d'un Koljox; gens pur enfront de la doctrina comunista de la igualtat, car conserva i augmenta constantment en els darrers temps la desigualtat de remuneració en els treballadors.»

«Qui li ha dit a Vidal i Guardiola que un règim socialista per a ésser pur ha d'abolir necessàriament el diner i l'estatí, i ha d'imposar la igualtat de retribucions per tots els treballadors? Davant de l'aptoni amb què parla el prologuista de socialisme pur, hom té el dret de preguntar: ¿es tracta d'una desorienta-

ció de l'escriptor o d'un interès especial a fer ombregar el lector amb rodes de molí?»

També Tallada, en el capítol IV, sobre «El treball industrial», mostra la seva sorpresa perquè a Rússia «s'aplica el principi de a cadascú segons els seus mèrits i el seu treball, o sigui un sistema semblant al que regeix en les societats de tipus capitalista». Però, més coneixedor de la doctrina o més prudent que el seu prologuista, no s'atreveix a llançar per tan fútil motiu una acusació d'imprudència de doctrina sobre els dirigents soviètics. I és que Tallada sap — i Vidal sembla ignorar — que les diferents modalitats de retribució del treball són perfectament compatibles amb el socialisme, mentre responguin a un mínim de justícia social infrangible, però sobretot mentre el fruit del treball sigui per a tots els treballadors que hi han intervingut, sense que hagin de prendre part en el repartiment dels accionistes parasitaris. I quan Tallada acaba el seu paràgraf dient: «no sigui un sistema semblant al que regeix en les societats de tipus capitalista», ell sap molt bé que sota el terme semblant hi queda la petita diferència que els obrers de les fàbriques russes no han de mantenir accionistes ni consells d'administració, i que si es practiquen salaris més alts a favor dels treballadors més aptes i dels directors de la producció, cada obrer pot aspirar a arribar a aquests llocs si la seva intel·ligència o la seva laboriositat li ho permeten, i en canvi en el mínim capitalista cap obrer no pot arribar pràcticament a empresari; realment, amic Tallada, la semblança és extraordinària.

Però, malgrat tot, en acabar el llibre, Tallada té un moment de sinceritat i estampa una frase que ha de fer meditar els seus admiradors d'ara; és aquella que diu: «En la reacció que està sofrint en els moments actuals l'Estat nascut de la Revolució francesa, l'Estat principalment polític, pot dir-se que Rússia ha arribat als límits finals mentre que els altres pobles es troben en les provatures preliminaris.» Aquest reconeixement explícit que l'organització soviètica representa un nou grau d'avenç en l'organització política de les nacions ens fa perdonar en part a l'autor la seva estudiada posició d'aparent imparcialitat però procurant contínuament fer retret als homes de la Rússia moderna de faltes que no els són imputables a ells, sinó als seus antecessors.

En resum, un llibre sense pretensions, ben documentat; un autor relativament objectiu, que no apareix amb fonamentalment adversari del socialisme, però que té alguna distracció i involuntàriament condescendent que l'organització soviètica constitueix un estadi de civilització més avançat; i, finalment, un prologuista que en la seva dèria panfletària aprofita l'ocasió per a polemitzar en nom de la puresa d'uns principis dels quals ningú no li ha encarregat que en sigui el guardià.

E. RUIZ I PONSETI

LA VEU DEL POBLE

En 1931, el 12 d'abril, unes eleccions municipals portaren, dos dies més tard, la República espanyola. De llavors ençà, ha plogut molt. Hem pogut veure com s'anava desvirtuant l'obra feta per la coalició republicano-socialista, com els governs es succeïen amb major minva d'autoritat cada cop, com entraven en els rengles directius del país els enemics del règim, com el poble reaccionava amb energia suficient per a deixar una empremta marcada. En l'atracció emotiva dita de les muntanyes russes, les vagonetes, sovint, descendeixen veloçment pels pendents, però sempre tenen un límit de davallada per a tornar a emprendre l'ascensió; és precisament aquell descens el que dóna l'impuls per a guanyar, triomfantment, la rampa pronunciada que s'inicia, en una ascensió gens morosa, al capdaval del pendent. Unes muntanyes russes tenen, és cert, diversos descensos i ascensos; no és la darrera vegada, doncs, que ens sentim empenyos pel pendent. Però, al final del viatge, la vagoneta torna el pla, l'horitzontalitat.

En aquest instant ens trobem al fons de la U. El pendent ha estat pronunciat, fort. Però veiem que això ens dóna un formidable impuls per a ascendir. El sistema capitalista es troba ja en acusada decadència; és inútil que es facin esforços titànics per a

evitar la mort. Però ha estat un sistema potent, d'una vida puixant, i la mort no pot vèncer fàcilment; les velles energies es resisteixen encara. Una vida de llargs segles, pot tenir un agonia de moltes dècades. El manteniment d'un règim a base de punts del nostre programa mínim, contra el qual tan ferocement s'han llançat totes les tretes, ens desbrossa camí. Col·laborarem en l'obra del 14 d'abril i hem de col·laborar en la que tenim al davant, que, després de l'ocorregut, forçosament ha d'ésser més decidida, més pronunciada.

Unes eleccions municipals, administratives, portaran la República espanyola. No podem dubtar de l'eficàcia política i social d'unes noves eleccions administratives; Ara tenim l'obligació de saber veure el valor just que això té. Ni aquest demà pròxim està prenyat de possibilitats ni és gens negligible per als nostres fets. Duem l'impuls per a ascendir magníficament una rampa de les muntanyes russes i hem de saber-nos-en aprofitar per a treure'n el màxim rendiment, en espera del dia que podrem, fora de les vies fèrries de l'atracció, portar els passos al camp de la nostra voluntat.

J. ROURE I TORENT

Hores de reflexió

Al Partit Socialista no ha d'ingressar-s'hi per un impuls del moment, sinó per una reflexió fonda de l'esperit que hagi arribat a la formació veritable i arrelada de les conviccions. — BERTHO.

Els partits polítics burgesos, quan la seva constitució, actuació o transformació no obeeix a uns interessos inconfessables, s'enforteixen o debiliten, generalment, per onades sentimentals que els porten des de la hipertròfia a la desaparició total. És molt reduït el nucli de ciutadans que integren una col·lectivitat burgesa com a conseqüència d'una reflexió serena i un convenciment espiritual. D'aquesta manca de principis se'n deriva la poca disciplina interna, puix en moments difícils trontolles les seves conviccions per manca de fermesa ideològica. Si no fos per un mínim de dignitat personal que, afortunadament, acompanya moltes persones, les ensulsiades dels partits burgesos en moments de prova serien molt més sorolloses del que són en l'actualitat.

Els partits polítics de classe, per antítesi, acostumen a no tenir principis que han pesat serament totes les conseqüències abans de decidir-se a formar part integrant d'un nucli proletari. A aquestes organitzacions, normalment, sols s'hi ingressa després d'un estudi acurat de les seves doctrines i accions pràctiques, o com a conseqüència d'un abrandat esperit humaníssim que ens porta al sacrifici constant i voluntari. Als partits de classe, afortunadament, no hi tenen vida els paràsits que s'enrolen en la vida política amb el desig de lluir la seva vanitat o crear-se una situació econòmica estable. És massa dura i diàfana la vida del militant obrer perquè pugui burlar-se el control que exerceixen els mateixos companys d'organització. Per això, en èpoques de creixement normal, l'arribisme és poc freqüent, però sí, malgrat tot, s'infiltra, quan es descobreix és desarmat de manera tan contundent que difícilment torna a revirar aquesta malura que corseca fins al grau màxim els partits burgesos.

Com a conseqüència d'aquesta autoreflexió els partits polítics de classe es veuen progressar de manera tan lenta que, en certs moments, arriba a descoratjar aquells que no compten amb un esperit optimista. En canvi, estudiant-ho detingudament, és un fet lògic i saludable, puix la incorporació d'allaus de companys implica forçosament un perill de desviació petitburgesa traduïda en paraules truculentes, per manca de la preparació individual deguda i per la impossibilitat en què es troben els organismes del partit per a poder educar les masses recentment incorporades.

Els partits de classe posseeixen una rica amalgama de principis ideològics que tenen la suficient vitalitat, si són exposats per persones solvents sota tots conceptes, per atraure les multituds obreres desitjoses de millorar la seva situació de pàries. Però, amb bones doctrines, no n'hi ha suficient. És essencial adoptar una tàctica eficient i estudiar la multiplicitat de problemes que cada dia es plantegen per a donar-hi una solució. Defugir les realitats del moment és viure d'utopies.

Les orientacions tàctiques i solucions concretes cal adoptar-les en moments de pau espiritual, quan és la suficient serenitat per a reflexionar objectivament, i no pas en ocasions de lluites virulentes, quan les passions desfermades porten la inquietud als esperits desbordant els mateixos principis per sols poder raonar subjectivament. Els partits de classe que han estudiat curosament unes orientacions i solucions, després de treballs extraordinaris i discussions en congressos, no poden en un moment donat abdicar tot allò que havia estat el fonament de la seva existència. La tàctica política pot variar a conseqüència d'una situació circumstancial, encara que gairebé sempre pot ésser prevista; però allò que no pot fer-se és apropiar una situació política caòtica per pretendre introduir noves orientacions per l'avenir sense haver liquidat el passat.

No pretenc pas la infalibilitat d'unes normes assenyalades per un partit. El que nego és facultats a nuclis dirigents per a poder variar-les. El que procedeix és, serament, estudiar els resultats d'una tàctica que creguem encertada, per veure si convé canviar-la o simplement corregir els errors que l'experiència hagi evidenciat. Sol passar freqüentment que tàctiques o principis que es consideraven superats no han estat ni solament assajats. En altres ocasions són blasmatos per justificar el fracàs i la ineptitud dels encarregats d'aplicar-los.

Des de la proclamació de la República els partits socialistes d'Espanya han crescut de manera massa ràpida. L'allau de nou-vinguts ha desbordat l'orientació tradicional portant els partits a situacions difícils de superar. La crisi interna que en aquests moments corseca els partits de classe és francament descoratjadora. Les discrepàncies ideològiques, més que una especulació espiritual, són motiu per a dirigir atacs personals de virulència no igualada entre companys. Això no pot continuar; cal que el seny s'imposi sense recórrer a amputacions que hom sap quan s'inicien i mai quan s'acaben. Si no sabem superar aquesta crisi, conseqüència en bona part del ràpid creixement dels partits, anem framentant a la seva destrucció o almenys debilitament. Reflexionem tots que d'aquestes divergències sols se'n deriven beneficis per a la burgesia, malgrat que cre-

guin el contrari aquells ultrarevolucionaris cínics que diuen haver provocat els esdeveniments d'octubre per treure l'esperança de les multituds en els partits petitburgesos, entre els quals, pobrets i volen incloure'ns a nosaltres.

En moments de mistificació de la tàctica tradicional d'un partit fallen totes les previsions i són àdhuc vulnerables els principis ideològics. Recordem Lenin quan deia: «La frase revolucionària consisteix en la repetició de les consignes revolucionàries sense cap relació amb les circumstàncies objectives del moment, d'un canvi donat. Consignes excel·lents, que arrosseguen, que embriaguen, però que estan mancades de base». Ara és moda fustigar i execrar la democràcia sense tenir en compte que aquesta sols ha fracassat sorollosament en aquells països on mai no ha estat establitzada. I els que ara més criden solt aquells que fa pocs anys retien culte idòlatric a les seves normes sense voler constatar les tares substancials amb el sistema. Es parla infantilment d'una revolució social sense tenir en compte que aquesta ha fallat en molts països i sols ha reeixit en un després de sacrificis extraordinaris.

Cal parlar objectivament del passat i del futur dels partits polítics allunyant-nos de tota conveniència particular i influència personal. Cal tenir la suficient serenitat de pensar, per a jutjar, l'actuació dels organismes responsables d'un partit. Cal saber de manera clara i concreta si els elements dirigents d'un partit tenen prou autoritat per a llançar-los a certs moviments i en cas afirmatiu saber l'objectiu al qual es dediquen els esforços. Recordem que Marx condemnava durament les explosions esporàdiques.

I que no vinguin esgarips histèrics motejant-nos de reformistes i reaccionaris. Tots els homes que han actuat intencionalment han patit adjectius truculents. L'any 1918 Bujarin deia de Lenin que era un reformista reaccionari defensor de la burgesia. I d'aquests revolucionaris a ultrança que pretenien veure realitzada llur panacea revolucionària per uns partits burgesos, me'n ric i em fan llàstima. Quant als principis de canvi de partit cal dir-los que ho han fet molts altres. Pensem tot plegats que Lenin en una ocasió pogué dir que de cada 1000 coses s'havia equivocat en 97. Si tots tenim la suficient fortitud espiritual per a cantar les nostres culpes el partit es salvarà i els principis ideològics sortiran enfortits d'una nova experiència. Si per vanitat estúpida i sorridera antipàtica preferim reeixir individualment ens destruïrem nosaltres mateixos en perjudici del partit i en benefici de la burgesia.

JOAN GILABERT

LES DUES TENDÈNCIES

INTEL·LECTUALS I OBRERS

Amb aquest mateix títol, el company Miret ha publicat en aquestes pàgines un article on fa unes apreciacions, amb molts punts de les quals jo no puc estar d'acord. Per això crec que, com un plantejament aquesta qüestió, cal que exposi aquests comentaris i opinions que el sudit article m'ha suggerit; i crec també que caldria que exposessin llur pensament tots aques que tenen coses a dir sobre aquest tema.

De bell antuvi em sembla que fóra convenient de precisar què entenem per «intel·lectual». Del que diu el company Miret sembla desprender-se que els mots «intel·lectual» i «home de professió liberal» són equivalents o sinònims. Per mi, això és molt lluny d'ajustar-se a la realitat. Abunden molt — desortadament abunden massa potser — els homes que exerceixen una de les anomenades professions liberals els quals no saben res de res, llevat dels coneixements inherents a llur professió (i moltes vegades, amb prou feines ni aquests coneixements). I, per altra banda, tots sabem prou que hi ha obrers manuals que per llur intel·ligència i llur cultura poden ésser considerats inclosos dins la categoria dels intel·lectuals en el sentit més noble de la paraula.

No gens menys, per poder comentar l'article del company Miret, accepto provisoriament el sentit que ell dóna, amb l'esmentada classificació, a aquestos mots. Però és que ni així tampoc no es pot parlar en el nostre partit, ni en cap altre partit socialista o, millor dit, obrer, de militants obrers i militants intel·lectuals com a representants de tendències oposades. Només hi ha militants que poden tenir una tendència determinada o bé una altra, sense que aquestes tendències siguin patrimoni exclusiu de cap d'ells. N'hi ha prou amb repassar per sobre la història de l'actuació de qualsevol partit socialista per adonar-se que en les tendències divergents que en certs moments han pogut sorgir-hi trobarem sempre elements de l'una banda i de l'altra. En el nostre partit ma-

teix trobem la manifestació d'aquest fenomen.

I ara em sembla adient de parlar de l'aspecte que considero més delicat del sudit article, ho i procurant de tractar-lo amb la màxima objectivitat. Diu el company Miret (intenció de resumir-ho) que, en proletaritzar-se el nostre partit, la lògica dels fets havia de portar inevitablement la selecció proletària a la màxima jerarquia, quedant-ne allunyats, per tant, els companys intel·lectuals. I afegeix que sembla que una part d'aquests companys es mostren ressentits d'aquest anyuament. ¿Pot ésser acceptat això? Jo crec honradament que no. El fet que un partit obrer estigui més o menys proletaritzat — diguem-ho així — no impedeix pas que en els càrrecs de direcció i responsabilitat hi hagi companys intel·lectuals. El Partit Socialista espanyol — per esmentar no més un exemple ben immediat — i tants altres partits socialistes, i en darrer terme el nostre també, han tingut sovint companys intel·lectuals en llurs organismes superiors, sense que ningú pugui afirmar que no són partits proletaritzats. Això vol dir, al meu entendre, que les causes de la situació interna del nostre partit deuen tenir un origen en altres fonts. Intentaré d'explicar-les.

tits afers ben importants, els militants els designin per a ocupar llocs de direcció? ¿I com volen que això sigui, si n'hi ha hagut i tot que han deixat d'assistir als Congressos del Partit quan per llur representació estaven obligats a fer-ho?

En fi, si dic aquestes coses — que em sabria greu que poguessin molestar ningú — és perquè voldria sincerament que aquestes consideracions que acabo de fer donessin entenen als companys intel·lectuals que han de prendre una part més activa en la vida del Partit i perquè s'adonessin que som molts els que veuríem amb un goig sincer que, en perdre la U. S. C. el seu funcionament normal, contribuïssim amb llur vàlua i llur actuació a fer que el nostre partit tinguis sempre un lloc d'honor en les lluites empreses pel proletariat de la nostra terra.

JOSEP FERRER RIBERA

JUSTICIA SOCIAL
EPOCA IV - NUM. 11
BARCELONA
15 de juny del 1935

PREU:
20 cènt.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre 250
Semestre 500
Any 1000

Redacció i administració:
A. LÓPEZ DE AYALA, 10, PRINCIPAL
(BARCELONA - SANTS)

LA UNIFICACIÓ DELS PARTITS MARXISTES

Lamentable acabament

Les converses pro-unificació dels partits marxistes han acabat de manera lamentable. El darrer espasme ha estat produït per la impossibilitat de fusionar el Partit Català Proletari, el Bloc i l'Esquerra Comunista...

començar pacientment. Amb tolerància mútua. Amb sacrifici de sentimentalismes. Sense prejudicis de cap mena. Posant l'ànima i el cor en l'objectiu únic: integració de voluntats, suma d'energies...

P. S. — Hem llegit la resposta del company R. Palomes al nostre article «Intellectuals i obrers». Tenim la impressió que el company Palomes no ha comprès prou bé les nostres paraules o almenys el seu esperit...

Derivacions d'una campanya estúpida

Ho hem dit ja altres vegades i ho repetirem, encara moltes més: la situació trágica en què vivim els treballadors del país es deu per complet a l'actuació de poc sentit i fins vergonyosa que han dut a terme els anomenats anarquistes des de l'adveniment del nou règim.

No parlem ja de llur actuació en els primers mesos d'implantada la República, quan lliures de les traves a què per espai de vuit anys els tingué sotmesos la dictadura dels generals lacais de l'odiosa monarquia...

Passem per alt també que degut a allò tan pregonat pels anarquistes, conegut amb el nom d'acció directa, la burgesia del nostre país i especialment la de Catalunya pogué eludir el compliment de les lleis que a favor de la classe assalariada promulgà el nou règim.

El que en aquest moment ha d'ocupar la nostra atenció és referenciar els fets més recents d'importància cabdal per a la classe treballadora del país en què vivim.

No cal dir tampoc que de no haver portat els dirigents de l'organisme en qüestió una actuació tan mancada de sentit comú no s'haurien produït els fets més d'octubre que tantes víctimes causaren entre els treballadors de les terres del nord de la península.

Esmentar tots els mals que s'han derivat de la funesta actuació seguida pels manifes de la C. N. T. seria una tasca inacabable i per tal motiu hem de limitar-nos a esmentar el de més volum, encara no pel motiu de fer-ho, sinó per posar en evidència al poble en general i als treballadors en particular les calamitats que ens han sobrevingut per causa d'uns homes que es passaren la vida — i per cert la major part d'ells una vida ben regalada — predicant la revolució i l'anihilament del capitalisme i en el moment en què els enemics dels treballadors corren el greu perill d'ésser ab-

Intellectuals i obrers, no Treballadors, només

El company Miret exposava el disabte passat des d'aquestes mateixes pàgines de JUSTICIA SOCIAL les dues tendències en què, al seu entendre, està avui dividida la U. S. C. J., que per la seva qualitat d'estudiant pugé ésser inclòs dintre una d'aquestes tendències sorgides de la ment del camarada Miret, voldria exposar la meua opinió que, per altra part, tampoc no sé si estarà o no estarà d'acord amb la que explainava avui fa una setmana el ja anomenat amic.

Abans que res deixeu-me dir que trobo perfectament absurda aquesta divisió, mancada de tot fonament entre obrers i intel·lectuals. No hi ha pas cap necessitat d'aquesta divisió dintre un partit essencialment de classe. Obrers i intel·lectuals, no. En tot cas socialistes i no socialistes, marxistes i no marxistes en l'àmbit general de la política.

Així, doncs, entesos: treballadors manuals i treballadors intel·lectuals, i si voleu tècnics en medicina, en arquitectura, en Dret, però més que res, i per damunt de tot, treballadors socialistes enquadrats en un partit i disposats a acatar, per dures que siguin, les voluntats de la majoria.

Altrament, és perfectament natural que entre marxistes hi hagi diferències de tàctica i per tant es formin tendències que agafin tots els matisos, des del reformisme fins a l'extremisme, sense que això sigui cap motiu per dividir-los en dues classes com fa Miret, atribuint precisament als «intel·lectuals» un reformisme que no existeix, almenys en una part d'ells.

Per acabar, us diré, camarada Miret, que no crec que el fet que els treballadors intel·lectuals vagin afaitats i parlin, ho reconec, una mica massa finet sigui cap obstacle perquè units amb els treballadors ma-

nuals formin una sola massa, compacta i unida, i avancin cada vegada més cap a l'esquerra, deslliurant-se de tuteles massa perilloses de partits burgesos, fins arribar al complet assoliment del nostre primer objectiu: la dictadura del Proletariat.

CONFERÈNCIA

Ahir al vespre, el company Cosme Rofes tenia anunciada una conferència sobre «Normes higièniques de la vida» al Grup Atlàntic Empar, de Sants.

Publiquem els articles firmats sota la responsabilitat de l'autor

Documents

LA INSPECCIÓ DEL TREBALL A MÈXIC

Fa poc es promulgaren a Mèxic els reglaments relatius a l'organització del servei federal del treball. Els inspectors hauran de vetllar per l'estricta aplicació de les lleis i reglaments sobre el treball en qualsevol lloc de treball, prevenir i resoldre els conflictes i col·laborar en l'elevació del nivell cultural de la classe obrera.

El reclutament dels membres del personal d'inspecció serà sotmès a regles severes. Els candidats hauran de sofrir sempre un examen previ, seguir uns cursos a l'Institut del Treball i realitzar un any de serveis com a ajudant d'inspector.

Els poders i les feines pròpies dels inspectors comprenen: l'aplicació de la legislació relativa a higiene i seguretat, el contracte de treball, l'apreentatge, les hores de treball, el descans setmanal, les vacances, pagades, els salaris i la indemnització dels accidents del treball. Els inspectors tenen el dret d'entrar en els tallers familiars, en els petits establiments i en els locals on s'efectua treball a domicili, per a poder controlar millor les condicions higièniques, l'abonament dels salaris, etcètera. Tenen igualment el dret de visitar els vaixells a fi de controlar les condicions d'allotjament dels mariners i la seva manutenció. Ells són els encarregats d'instruir el personal dels ferrocarrils en allò relatiu a les primeres cures en cas d'accident. El treball agrícola serà igualment objecte del control del servei d'inspecció, especialment en el que es refereix a l'aplicació de la llei sobre les hores de treball i la prohibició d'ocupar infants menors de dotze anys.

7 dies

Arran de la suspensió d'actes públics ordenada pel Govern un diputat radical deia que era de suposar que seria una mesura interina, que tindria la virtut de calmar els ànims populars. Afegeia:

«Así la gente podrá estar atenta y escuchar en vez de hablar». El senyor Alvarez Mendizábal no deu estar gaire ser. Però, vejam: ¿a qui podrem escoltar si no es permeten els actes públics?

La setmana passada hi havia anunciat un míting anticlerical, en el qual prenia part els comunistes i els radicals. ¿Que potser és que els comunistes comunistes són també partidaris de l'eixamplament de la República?

Oscar Pérez Solís ha fet una conferència sobre «El marxisme vist per dintre». Ens hauria agradat més que hagués parlat sobre «Pérez Solís vist per dintre». Potser així haurien comprès les metamorfosis d'un ex-anarquista, ex-socialista i ex-comunista que avui és catòlic, d'ençà que el dictador li donà un càrrec a la C. A. M. P. S. A.

Els lerrouxistes que acampen a Catalunya han decidit celebrar el «Dia Lerroux». A la diada de les modistes, del llibre, de les flors i d'altres, caldrà afegir-hi ara la diada lerrouxista. La comissió organitzadora preveu un consum «rècord» de menjars i begudes fortes.

Per cert que sabem que entre els radicals hi ha descontentament, perquè són molts els qui voldrien que la «Diada» es convertís en «Semana Lerrouxista». D'aquesta manera la podrien agafar de dissabte a dissabte...

Duran i Ventosa, en un discurs recent, va dir que una de les causes que provocaven l'actual crisi econòmica era el refinament progressiu dels treballadors que es notava especialment en la seva alimentació.

Duran i Ventosa fa oposicions a un joc de garrotades.

Hi ha qui diu que Espanya està endarrerida. És fals. Hitler mantenia les seccions d'assalt amb les subvencions del capitalisme alemany. Mussolini feia altre tant. A Espanya som més avançats.

Un punt de les Japs: «Morir per Espanya». Per nosaltres que no estiguim. Que si cal fins els farem funerals. Un altre punt: «El que no treballa no comen». ¿Fa molt de temps que els senyors de les Japs no bufen cullera?

Un Comissió de veïns de Valldorreg empenyut —tasca lloable— l'organització d'una Cooperativa de Consum. Però la Junta dels senyors Propietaris —ingenus o potsers massa vius— demanà tranquil·lament el patronatge de la naixent Cooperativa, i pel seu compte volgué prosseguir les gestions per a fundar-la, com si això fos propi de la dita Junta.

Ignorem com haurà quedat la cosa al capdavant, i si ho sabem tornarem a parlar-ne. Però hem de remarcar que fa una certa gràcia això que uns propietaris pretinguin controlar —no sabem a títol de què, com no sigui particularment com a afiliats— una Cooperativa de consum. A part que no encaixa amb la llei de Cooperatives catalana, la qual garanteix la plena independència d'aquestes institucions, és sospitós l'interès d'aquells propietaris tenint en compte que la Cooperativa, per raó natural, ha d'anar contra llurs privilegis si no és desvirtuada en la seva essència.

La sentència del Tribunal de Garanties —encara se'n parla— es refereix, entre altres coses, al «reclèn creató somatèn».

I doncs, com queden els herois

personal dels ferrocarrils en allò relatiu a les primeres cures en cas d'accident. El treball agrícola serà igualment objecte del control del servei d'inspecció, especialment en el que es refereix a l'aplicació de la llei sobre les hores de treball i la prohibició d'ocupar infants menors de dotze anys.

En el referent al paper dels inspectors en allò que afecta al desenvolupament del nivell cultural dels obrers, els reglaments de l'organització preveuen que els serveis d'inspecció estan obligats a donar conferències als obrers a fi d'instruir-los sobre els seus drets i obligacions, així com també sobre les regles d'higiene i de seguretat. Igualment hauran de vigilar, en interès dels treballadors, tot el que respecta als llibres i publicacions apropiades, i organitzar i fomentar el moviment cooperatiu.

Cada any es reunirà a Mèxic un Congrés d'inspectors per tal d'examinar en comú els problemes del treball i adoptar mètodes uniformes per a' seu control.

del Sometent del Bruc, tant que n'havien parlat? ¿O és que ignoren que l'autèntic sometent popular és una institució vella de segles?

Legim: «Ha estat detingut un estranger lladre». Molt bé. Ara només falta que agafin els lladres del país.

Encara que... Qui sap si proclamar la República fou un delictes?

Entre els estudiants detinguts —alguns ja alliberats— hi ha hagut els fills de bons amics nostres: el de Barrera, conseller; el de Josep Maria Xandri, etc.

Cal recordar que el pare del primer i la mare del segon també foren perseguits per la dictadura, per llur actuació obrera i cultural.

En suspendre els actes públics, el ministre de la Governació, senyor Portela, va fer unes manifestacions als diaris de dissabte. En elles diu literalment:

«Per ara es respecta el dret de reunió dels partits governamentals». No es pot negar que és una norma de respecte molt democràtica. Ben mirat, els republicans ens queixem per vici.

El gestor cedista Jaumar de Bofarull visità l'Asil del Parc i en conculgué que pot comparar-se als millors de l'estranger.

El senyor Jaumar és molt optimista. Però, si mai ha d'anar a un asil — que no és de creure — li aconsellem que vagi a l'estranger.

Però es veu que ni això no es pot respectar, de tan tranquils que vivim. I la Ceda, la pobra Ceda, s'ha vist privada ben a desgrat seu de fer el grrrandiós acte de Mestalla en el qual havia de quedar demostrat que els republicans i els obrers no compten.

Durant la Dictadura hi havia estudiants empresonats. Saludem els estudiants empresonats per la Dictadura.

Justícia social

Manta vegada se m'ha insinuat — adhoc he llegit — que els socialistes, en llur concepció, són totalment materialistes. No vull, però, explicar ara la gran quantitat d'obres i actuacions de càire espiritual (intel·lectuals i d'esbarjo) que les col·lectivitats socialistes han portat a la pràctica. Parlaré tan sols del punt que encarna el retret. «Propugnar per un nou estat econòmic, on tothom amb iguals drets, idèntiques obligacions, pugui subvenir a les necessitats que l'existència imposa».

Sempre he cregut que els mals cal anar a cercar-los a llur fonament, i un cop allà practicar-los la cirurgia més adient, però mai ofegar el dolor amb medicaments més o menys efectius, que a la curta o a la llarga resulten infructuosos. És, doncs, la desorganització de l'actual sistema econòmic la base essencial de tota inestabilitat material i espiritual.

Heus ací un exemple. Ara mateix, bo i escrivint el present article, sento el rumor, mig ofegat pel gruix de les parets, dels veïns... La forma jeràrquica de la família la desconeix. Sols puc dir que no treballen i que llur existència es desenvolupa amb dificultat. ¡Oir, amics, aquella família i especialment els infants que hi ha — tres o quatre — és dolorós poema! Francament; no crec que l'esdevinidor d'aquells éssers germans nostres sigui molt falaguer. L'estudi elemental completament abandonat; els mots que ixen de llurs llavis esgroguits són interjeccions impropies de la infantesa... De vegades poden contemplar-los al bell mig del sòl, llançats com pilots de

carne maleida. I d'aquesta fàisó creixen. Demà seran homes. ¿Quina mena d'homes? Ignorants; deixats moralment i físicament. Doncs si la base de la Societat fos equitativa — humana, millor expressat —, això seria impossible. Aquells éssers oblidarien amb el poder material (justícia social) l'aliment per a l'esperit. Serien homes sans que treballarien per la Humanitat. I ara potser en seran enemics.

Per altra banda tampoc no seria possible que en plena disbauxa carnavalesca mori en plena via pública un home — un home! —, de fam i fred. Científicament s'ha comprovat que la misèria fisiològica tant en l'edat primera com en qualsevol altre període de la vida predispone l'home a la morbositat, desviant els seus sentiments racionals... ¡Això sí el sentit estricte d'humanitat no fos prou!

Els que escriuen i insinuen sobre la materialitat de les concepcions socialistes, que hi pensin. Amb justícia social, hi haurà llibres per als que vulguin assaborir el dolç plaer del saber; medicaments per als mals; acolliment i treball per als que el delinqüent moribund — quasi sempre per tares fisiològiques adquirides, a la seva joventut, per la misèria dels seus antecessors —, i els infants, en general, pujaran auriolats d'una nova vida, curada d'esperances i lliures de prejudicis. Amb justícia social, les presons, les cases de salut i asils, automàticament restarien buits... ¡Heus ací la perfecció moral a què arribaríem!

JAUME JULIA

Imp. Miret. — Guifré, 12. — Barcelona

COMPANY: Reparau els vostres aparells de ràdio i fonògrafs. TALLERS "ZEUS" Sepúlveda, 174 - Telèfon 30883

Per a la difusió de JUSTICIA SOCIAL

El C. E. ha adreçat a tots els companys de la U. S. C. i als subscriptors de JUSTICIA SOCIAL la circular que segueix, la qual — a comptar pels resultats assolits fins ara — obté un gran èxit:

«Company: El primer dels nostres deures és el de fer una intensa propaganda, i cal valer-nos, per a fer-la, del nostre setmanari JUSTICIA SOCIAL.

Fins ara només el rebien els subscriptors, i cal fer-ne un gran tiratge per a portar-lo a tot arreu on sigui possible. És molt interessant que lleixin JUSTICIA SOCIAL, precisament, els qui no siguin afiliats. Cal que es trobi a tots els cafès, bars, barberies, fondes i llocs de reunió i d'esbarjo de tot Catalunya; i cal portar el nostre setmanari a mans dels simpatitzants que puguin convertir-se, més endavant, en associats.

Per a aconseguir-ho augmentarem el tiratge tant com sigui possible, i, per als companys que subscriguin quotes de «protectors», assenyalem el preu de 10 cèntims l'exemplar. I els exemplars que paguin els «protectors» seran distribuïts als llocs i a les mans de les persones que aquests «protectors» designin.

Ompliu l'adjunt butlletí, subscriu-vos com a «protector» i dient les persones o llocs on vulgueu que els exemplars siguin tramesos. Una quota d'una pesseta mensual dóna dret a dos exemplars. Si no volem indicar les persones que hagin de rebre els exemplars, tindrem cura nosaltres mateixos de trametre'ls a llocs públics de reunió o a simpatitzants que coneguem.

Esperem la vostra subscripció. Hem d'advertir-vos, només, que cal que les quotes siguin pagades a la bestreta per tal de fer front a les despeses d'augment del tiratge.

Sigueu «protectors» de JUSTICIA SOCIAL en bé del Socialisme.

Per la Unió Socialista de Catalunya El Comitè Executiu.»

El butlletí —que també poden omplir els companys retallant-lo del periòdic— és el següent:

Formulari de subscripció amb camps per a nom, població, carrer i número, i una taula amb columnes per a nom i població.